



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobkyně:

B. L.

zastoupená advokátkou Alenou Vlachovou
sídlem Husova 242/9, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Pardubického kraje

sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č. j. KrÚ 22113/2016, ze dne 21. 3. 2017, č. j. KrÚ 22403/2017, ze dne 22. 3. 2017, č.j. KrÚ 22683/2017, ze dne 29. 3. 2017, č.j. KrÚ 24255/2017, ze dne 4. 4. 2017, č. j. KrÚ 25529/2017, a ze dne 5. 4. 2017, č.j. KrÚ 25529/2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 20. 3. 2017, č.j. KrÚ 22113/2016, ze dne 21.3.2017, č.j. KrÚ 22403/2017, ze dne 22.3.2017, č.j. KrÚ 22683/2017, ze dne 29. 3. 2017, č. j. KrÚ 24255/2017, ze dne 4. 4. 2017, č. j. KrÚ 25529/2017, a ze dne 5. 4. 2017, č.j. KrÚ 25529/2017, **se ruší** a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobkyni k rukám její zástupkyně Mgr. et Mgr. Aleny Vlachové, advokátky, náklady řízení ve výši 14 830 Kč.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 16. 5. 2005, č. j. Nc 288/2005-20, byla tehdy nezletilá žalobkyně svěřena za trvání manželství a pro dobu po rozvodu do výchovy matky a nad její výchovou byl stanoven soudní dohled. Ke stanovení dohledu nad výchovou tehdy nezletilé žalobkyně soud přistoupil na návrh kolizního opatrovníka (Městský úřad Svitavy) tehdy nezletilé žalobkyně, neboť kolizní opatrovník poukazoval na to, že matka žalobkyně nadměrně požívá alkoholické nápoje. Manželství rodičů žalobkyně bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 31. 5. 2005, č. j. 5C 389/2005-13, který nabytí moci práva dne 8. 9. 2005. Situace v rodině žalobkyně se však nezlepšila. Z dohledových zpráv bylo zjištěno, že po celou dobu trvání soudního dohledu neměla matka tehdy nezletilé žalobkyně domácnost v dobrém stavu. Matka žalobkyně nadále nadměrně požívala alkoholické nápoje, žalobkyně chodila do školy nepřipravená, neměla pomůcky, měla kázeňské problémy apod. Usnesením Okresního soudu ve Svitavách ze dne 26. 3. 2008, č. j. O P 248/2005-40, bylo (opět) z podnětu Městského úřadu Svitavy nařízeno předběžné opatření, kterým byla tehdy nezletilá žalobkyně svěřena do péče Dětského diagnostického ústavu a střediska výchovné péče Hradec Králové. Následně byla rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 3. 6. 2008, č. j. OP 248/2005-64, v souladu s návrhem kolizního opatrovníka (Městský úřad Svitavy) nařízena ústavní výchova tehdy nezletilé žalobkyně, neboť dle zjištění Okresního soudu ve Svitavách její matka dlouhodobě nezajišťovala řádnou péči o tehdy nezletilou žalobkyni, nezajišťovala ani její nejzákladnější potřeby jako je řádné stravování, dodržování hygieny, přiměřené praní ošacení apod. Matka tehdy nezletilé žalobkyně také zanedbávala péči o zdravotní stav tehdy nezletilé žalobkyně, finanční prostředky, které měly být užity pouze ve prospěch nezletilé (přídavky a sirotčí důchod), používala ke své osobní spotřebě, aniž by jí záleželo, co bude nezletilá jíst a zda má vše potřebné. Žalobkyně byla od prosince roku 2008 do července roku 2014 v ústavní výchově. V roce 2016 se žalobkyně v bance dozvěděla, že je proti ní vedena exekuce a že „*ji byla z vkladní knížky provedena srážka v rámci exekuce 8 576 Kč*“. Následně se žalobkyni podařilo zjistit, že před jejím umístěním do dětského domova jí byly Městským úřadem Svitavy třemi platebními výměry ze dne 23. 5. 2006, 23. 10. 2006 a 12. 9. 2007 vyměřen místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále též „místní poplatek“) za období roku 2005, roku 2006 a roku 2007 a současně jí bylo z důvodu včasného nezaplacení místního poplatku v uvedených obdobích vyměřeno dalšími třemi platebními výměry ze dne 23. 5. 2006, 23. 10. 2006 a 12. 9. 2007 penále (zvýšení místního poplatku) ve výši 222 Kč v letech 2005 a 2006 a ve výši 237 Kč v roce 2007. Tyto platební výměry byly žalobkyni doručeny na základě její žádosti poprvé až dne 28. 7. 2016. Před tímto datem byly platební výměry Městským úřadem Svitavy doručovány pouze matce žalobkyně (zákonnému zástupci žalobkyně), ačkoliv Městský úřad Svitavy prokazatelně od dubna roku 2005 věděl o problematice situaci v rodině žalobkyně, neboť na základě jeho návrhu byl již zmíněným rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 16. 5. 2005, č. j. Nc 288/2005-20, nad tehdy nezletilou žalobkyní stanoven soudní dohled. Dle žalobkyně měla

být její matka vzhledem ke zjevně nefunkčním vztahům mezi ní a žalobkyní z daňového řízení vyloučena a měl jí být ustanoven jiný zástupce. Pokud se tak nestalo a platební výměry byly doručovány její matce, která byla v důsledku střetu zájmů nezpůsobilá žalobkyni zastupovat, nelze považovat předmětné platební výměry za řádně doručené. Za okamžik doručení platebních výměrů žalobkyni je nutno považovat až 28. červenec roku 2016, kdy se předmětné platební výměry poprvé dostaly do dispozice žalobkyně. Dne 11. 8. 2016 proto žalobkyně proti všem platebním výměrům podala odvolání. Městský úřad Svitavy však podle § 113 odst. 1 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), odvolání žalobkyně zamítl a odvolací řízení zastavil, neboť dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno po uplynutí odvolací lhůty. Dle Městského úřadu Svitavy byly předmětné platební výměry zákonnému zástupci žalobkyně (matce žalobkyně) řádně doručeny již v roce 2006 a v roce 2007. Jelikož matka žalobkyně proti platebním výměrům nepodala odvolání, nabyly platební výměry moci práva. Pokud žalobkyně podala proti platebním výměrům odvolání až v roce 2016, tedy po 9, resp. 10 letech od jejich doručení, učinila tak zjevně po uplynutí zákonem stanovené 30 denní odvolací lhůty. Proti rozhodnutím prvostupňového správního orgánu podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutími uvedenými ve výroku I tohoto rozsudku zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Svitavy potvrdil s tím, že všechny platební výměry byly zákonnému zástupci žalobkyně řádně doručeny v roce 2006, resp. 2007. Důvod pro vyloučení matky žalobkyně z daňového řízení dle žalovaného neexistoval, nebyl zde objektivně žádný střet mezi zájmy matky a tehdy nezletilé žalobkyně. Žalovaný shodně se správním orgánem prvního stupně uzavřel, že odvolání podaná po 9, resp. 10 letech od doručení odvoláním napadených rozhodnutí jsou podána pozdě, neboť odvolací lhůta činila pouze 30 dnů ode dne, který následoval po doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje.

2. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou, v níž obdobně jako v řízení před správními orgány namítala, že jí předmětné platební výměry byly z důvodů podrobně popsanych výše řádně doručeny až dne 28. 7. 2016. Pokud proti nim dne 11. 8. 2016 podala odvolání, jednalo se o včasná odvolání, a proto jsou rozhodnutí, kterými byla její odvolání zamítnuta pro opožděnost, nezákonná. Žalobkyně současně vyslovila přesvědčení, že § 10b odst. 1 písm. a) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 30. června 2012, bylo v rozsahu, v němž ukládalo povinnosti nezletilým poplatníkům, protiústavní. Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, která jsou dle jeho názoru věcně správná a zákonná, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadená rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Předně je vhodné připomenout, že dle ustálené judikatury je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.

6. Zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 30. 6. 2012 v § 10b odst. 1 písm. a) stanovil, že místní poplatek za provoz systému nakládání s komunálními odpady platí „fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt; za domácnost může být poplatek odváděn společným zástupcem, za rodinný nebo bytový dům vlastníkem nebo správcem; tyto osoby jsou povinny obci oznámit jména a data narození osob, za které poplatek odvádějí“. Zákon tedy při vymezení poplatníka daného místního poplatku nijak nezohledňoval věk dotčené osoby, ani to, zda v obci skutečně produkuje nějaký odpad, jako jediné kritérium stanovil, že se jedná o fyzickou osobu, která má v obci trvalý pobyt (odstavec 2 téhož ustanovení obsahoval konstrukci poplatníka odvozenou od vlastnictví stavby určené nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které nebyla hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba, toto vymezení poplatníka tak nemá žádnou relevanci pro nyní posuzovanou věc).
7. Tato právní úprava v praxi vyvolávala nemalé problémy a dlouhodobě byla z tohoto důvodu kritizována. Například Veřejný ochránce práv v souhrnné zprávě o své činnosti za rok 2008 uvedl následující: „Zavede-li obec místní poplatek za komunální odpad, stávají se poplatníky všechny fyzické osoby s trvalým pobytem v obci bez ohledu na svůj věk nebo finanční soběstačnost. Pokud rodiče, kteří mají obecnou vyživovací povinnost vůči svým dětem, poplatek neuhradí, dojde k jeho vyměření poplatníkovi – dítěti [...]. Vzhledem k zákonnému vymezení okruhu poplatníků však ani při vyměření nedoplatku nemůže úřad částku vymáhat přímo na rodičích. Postihnout lze totiž pouze majetek poplatníka, tedy dítěte. Stává se tak, že obecní úřady vyčkávají, až děti nabudou zletilosti. Nic netušící děti následně obdrží výzvy k úhradě nedoplatků na místních poplatcích. [...] Přestože mezi rodiči a dětmi existuje vzájemná vyživovací povinnost a rodiče jsou zákonnými zástupci svých dětí i v případném řízení o místním poplatku, aktuální právní úprava neumožňuje nedoplatek na místním poplatku, jehož poplatníkem bylo nezletilé dítě, vymáhat na rodičích. Pokud dítě nemá vlastní majetek, který by správce místního poplatku mohl postihnout, vyčkává obvykle zletilosti dítěte, a po letech pak začne nedoplatek vymáhat na něm. Problematická situace, do které se takové děti dostanou, nemůže fakticky zmírnit ani následná teoretická možnost vyžadovat náhradu za finanční plnění na rodičích, nemluvě o riziku zásadního navýšení celkového dluhu pro případ jeho vymáhání cestou soudní exekuce.“ (s. 72 a 113, zpráva je dostupná na stránkách www.ochrance.cz). Na tento stav reagoval zákonodárce až změnou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 174/2012 Sb., kterou do něj s účinností od 1. 7. 2012 zavedl § 12. Podle odstavce 1 uvedeného ustanovení platí, že pokud je „poplatník v době vzniku povinnosti zaplatit poplatek nezletilý, odpovídají za zaplacení poplatku tento poplatník a jeho zákonný zástupce společně a nerozdílně; zákonný zástupce má v takovém případě stejné procesní postavení jako poplatník“. Podle odstavce 2 téhož ustanovení pak v případě, že nezaplatí „poplatek poplatník nebo jeho zákonný zástupce, vyměří obecní úřad poplatek jednomu z nich“. Podle přechodného ustanovení zákona č. 174/2012 Sb. se však poplatkové povinnosti za kalendářní rok 2012 a za předchozí kalendářní roky řídí dosavadními právními předpisy. Uvedenou novelou byl zároveň změněn § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích.
8. V situaci podobné té, která byla popsána pod bodem 7, se nachází i žalobkyně, které Městský úřad Svitavy platebními výměry ze dne 23. 5. 2006, 23. 10. 2006 a 12. 9. 2007 vyměřil místní poplatek za období roku 2005, roku 2006 a roku 2007 a penále.
9. Jak již bylo uvedeno pod bodem 6, Městský úřad Svitavy byl za účinnosti zákona o místních poplatcích (ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 174/2012 Sb.)

oprávněn vyměřit včas neuhrazené místní poplatky a penále přímo žalobkyni. Spornou otázkou však je, zda došlo k řádnému doručení předmětných platebních výměrů, jestliže je Městský úřad Svitavy doručoval matce žalobkyně.

10. Dle žalobkyně Městský úřad Svitavy nemohl v posuzované věci s matkou žalobkyně jednat jako s osobou, která je oprávněna žalobkyni zastupovat, a to z důvodu existujícího střetu zájmů mezi matkou žalobkyně a žalobkyní. Žalovaný naopak namítá, že Městský úřad Svitavy neměl jinou možnost, než doručovat žalobkyni prostřednictvím zákonné zástupkyně, která nebyla zbavena rodičovských práv a tehdy nezletilou žalobkyni „*řádně zastupovala před správními orgány*“.
11. Podle § 10 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění (dále též „zákon o správě daní a poplatků“), platilo, že za fyzické osoby, které nemohly před správcem daně jednat samostatně pro nezpůsobilost nebo omezenou způsobilost k právním úkonům, jednali jejich zákonní zástupci. Podle § 8 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964 vznikala způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu zletilostí, přičemž nezletilí měli způsobilost jen k takovým právním úkonům, které byly svou povahou přiměřené rozumové a volní vyspělosti odpovídající jejich věku. Při právních úkonech, ke kterým nebyly děti plně způsobilé, je ze zákona zastupovali rodiče (§ 36 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině). Podle § 11 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků však byl správce daně zároveň oprávněn k daňovému řízení nepřipustit nebo z daňového řízení vyloučit zástupce, „*pokud by došlo ke střetu se zájmy zastupovaného nebo ke střetu zájmů daňových subjektů v daňových věcech zastupovaných týmž zástupcem*“. Také podle obecné úpravy obsažené v § 37 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, žádný z rodičů nemohl zastoupit své dítě, šlo-li o právní úkony ve věcech, „*při nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodiči a dítětem nebo ke střetu zájmů dětí týchž rodičů*“. Jestliže tedy správce daně (respektive správce poplatku) doručoval zástupci nezletilého, jehož zájmy se střetávaly se zájmy tohoto nezletilého, nelze takové doručení považovat za řádné. Správce daně byl v takovém případě povinen zákonného zástupce z řízení vyloučit, ustanovit nezletilé osobě jiného zástupce a doručovat jemu. Případně doručit znovu a řádně všechny písemnosti, které byly takto nezákonně doručeny zákonnému zástupci, pokud tuto skutečnost správce daně zjistí až dodatečně. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 11. 2014, č. j. 1 As 116/2014-29.
12. V nyní projednávané věci není sporné, že rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 16. 5. 2005, č. j. Nc 288/2005-20, byla tehdy nezletilá žalobkyně svěřena za trvání manželství a pro dobu po rozvodu do výchovy matky a nad její výchovou byl stanoven soudní dohled. Ke stanovení dohledu nad výchovou tehdy nezletilé žalobkyně soud přistoupil na návrh Městského úřadu Svitavy, který poukazoval na to, že matka žalobkyně nadměrně požívá alkoholické nápoje. Situace v rodině žalobkyně se však nezlepšila. Z dohledových zpráv bylo zjištěno, že po celou dobu trvání soudního dohledu neměla matka tehdy nezletilé žalobkyně domácnost v dobrém stavu. Matka žalobkyně nadále nadměrně požívala alkoholické nápoje, žalobkyně chodila do školy nepřipravená, neměla pomůcky, měla kázeňské problémy apod. Usnesením Okresního soudu ve Svitavách ze dne 26. 3. 2008, č. j. O P 248/2005-40, bylo (opět) z podnětu Městského úřadu Svitavy nařízeno předběžné opatření, kterým byla tehdy nezletilá žalobkyně svěřena do péče Dětského diagnostického ústavu a střediska výchovné péče Hradec Králové. Následně byla rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 3. 6. 2008, č. j. OP 248/2005-64, v souladu

s návrhem Městského úřadu Svitavy nařízena ústavní výchova tehdy nezletilé žalobkyně, neboť její matka dlouhodobě nezajišťovala řádnou péči o tehdy nezletilou žalobkyni a preferovala uspokojování svých potřeb. Ze správního spisu je dále zřejmé, že Městský úřad Svitavy podal dne 5. 6. 2007 návrh na nařízení exekuce na majetek tehdy nezletilé žalobkyně, neboť žalobkyně (tehdy nezletilá) dobrovolně nezaplatila místní poplatky za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za období roku 2005 a roku 2006 a dále nezaplatila penále za nezaplacené místní poplatky za uvedená období.

13. Vzhledem k výše uvedenému je nutno přisvědčit žalobkyni, že Městský úřad Svitavy prokazatelně od dubna roku 2005 věděl o problematické situaci v rodině žalobkyně, která se navíc nezlepšovala. Matka žalobkyně zjevně preferovala uspokojování svých materiálních a jiných potřeb před uspokojováním potřeb nezletilé žalobkyně. Za těchto okolností soud souhlasí s žalobkyní, že její matka měla být vzhledem ke zjevně nefunkčním vztahům mezi ní a žalobkyní z daňového řízení vyloučena podle § 11 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v tehdy platném a účinném znění (dále též „zákon o správě daní a poplatků“), a nezletilé žalobkyni (která ve věku 9 let neměla reálnou možnost ovlivnit řádné zaplacení místního poplatku) měl být ustanoven jiný zástupce. Kdyby Městský úřad Svitavy žalobkyni ustanovil pro řízení jiného zástupce a doručoval platební výměry jemu, mohla by žalobkyně místní poplatky buď včas uhradit (nemusela být nařízena exekuce), nebo by se mohla proti platebním výměrům odvolat, do 31. 12. 2010 mohla také žádat o jejich prominutí z důvodu tvrdosti. Mělo-li by platit, že platební výměry byly řádně doručeny její zákonné zástupkyni, byla by žalobkyně připravena o možnost takto postupovat.
14. Lze tedy uzavřít, že pokud byly platební výměry doručovány matce žalobkyně, která byla v důsledku střetu zájmů nezpůsobilá žalobkyni zastupovat, nelze předmětné platební výměry považovat za řádně doručené. [Byť soud připouští, že bylo výrazně snadnější přijmout tento závěr v roce 2018 (se znalostí recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a nálezů Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 9/15) než v roce 2006 či v roce 2007. Nicméně správní soud věci vždy posuzuje a posteriori, a proto se nevyhnutelně dostává do pozice pověstného generála po bitvě (*posteriores cogitationes sapientiores esse solent*).] Za okamžik doručení je nutno považovat až 28. červenec roku 2016, kdy se předmětné platební výměry poprvé dostaly do dispozice žalobkyně (žalovaný ostatně ani netvrdil, že by se žalobkyně s platebními výměry seznámila již před tímto datem). Výše uvedený závěr činí soud i s přihlédnutím k interpretačnímu principu nejlepšího zájmu dítěte (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). Jestliže žalobkyně podala proti všem platebním výměrům odvolání dne 11. 8. 2016, podala toto odvolání v zákonem stanovené lhůtě (srov. § 109 odst. 4 daňového řádu a § 48 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků). Opačný závěr žalovaného tedy správný není, a proto soud jeho rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení (výrok I). Právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Při následném meritorním projednávání odvolání žalobkyně správní orgány nepřehlednou, že Ústavní soud nálesem ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 9/15, vyslovil, že ustanovení § 10b odst. 1 písm. a) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 30. června 2012, bylo v rozsahu, v němž ukládalo povinnosti nezletilým poplatníkům, v rozporu s čl. 32 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 4, čl. 3 odst. 1, a s čl. 11 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. S

ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy jsou orgány veřejné moci povinny promítnout důsledky shledané protiústavnosti do své rozhodovací praxe, tedy při řešení konkrétních případů zohlednit výše uvedené derogační důvody (srov. důvody nálezů sp. zn. I. ÚS 3599/15 ze dne 3. 2. 2016) a neaplikovat § 10b odst. 1 písm. a) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 30. června 2012, v rozsahu, v němž ukládal povinnosti nezletilým poplatníkům. To již ostatně učinil i Nejvyšší správní soud, když opakovaně konstatoval, že pokud správní orgán vyměřil žalobci, v rozhodné době nezletilé osobě, poplatek za komunální odpad právě na základě výše uvedeného protiústavního ustanovení zákona o místních poplatcích, je nutno považovat jeho rozhodnutí za nezákonné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 149/2014 - 54, bod 15, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Afs 18/2015 - 71, body 16 a 17).

15. Dále je třeba mít na paměti, že prohlášení neústavnosti § 10b odst. 1 písm. a) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 30. června 2012, v rozsahu, v němž ukládalo povinnosti nezletilým poplatníkům, vede dle § 71 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, k nevykonatelnosti platebních výměrů (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 As 211/2014 - 153, bod 34).
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a úspěšné žalobkyni podle obsahu spisu přiznal proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před krajským soudem (výrok II) tvořených:
 - a) odměnou advokáta za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč),
 - b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta za 3 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.),
 - c) náhradou cestovních výdajů (§ 13 odst. 1, 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za cestu z Prahy do Pardubic a zpět osobním automobilem s průměrnou spotřebou pohonných hmot 5,07 l BA 98 na 100 km při ceně pohonné hmoty (dle vyhl. č. 463/2017 Sb.) 32,80 Kč/l a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 4 Kč/km, náhradou za promeškaný čas (cesta z Prahy do Pardubic a zpět /2 x 125 km/) za 6 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a parkovným ve výši 40 Kč; celkem činí cestovní náhrady a náhrada za promeškaný čas 2 056 Kč (1 416 + 40 + 600),
 - d) daní z přidané hodnoty (21 %) ve výši 2 574 Kč (30 920 x 0,21), neboť advokát žalobkyně je plátcem této daně (§§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Celkem 14 830 Kč.

17. Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Pro úplnost je možno dodat, že žalobkyně byla rozhodnutím soudu od soudních poplatků osvobozena. Povinnost k úhradě soudních poplatků však nebylo možno žalovanému uložit, neboť i žalovaný je od soudních poplatků osvobozen (§ 2 odst. 3, § 11 odst. 2 písm. b/ zák. č. 549/1991 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. března 2018

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu